

música | camerata de salzburg i natalie chee

Una orquestra perfecta?

► **Lloc i dia:** església de Sant Genís de Torroella de Montgrí, 19 d'agost del 2007.

EDUARDO RINCÓN
Ja que la perfecció és quelcom inassolible, o com a mínim difícilment assolible, podríem dir que la Camerata de Salzburg s'hi acostava força. Tanmateix, per assolir-la havia de tenir alguna cosa que, fins a cert punt, no té. És cert que, tècnicament, s'hi poden fer pocs retrets: excel·lent conjunció, dicció clara i so excepcional. El públic va saber veure tot això i apreciar-ho amb merescuts i perllongats aplaudiments en cadascuna de les quatre obres que va executar, sobretot en el *Concert núm. 5 per a violí* de Mozart, en què un bon solista va destacar notablement. Però tampoc Mozart havia arribat a la perfecció que assoliria més endavant i a la qual hauria arribat si hagués tingut només deu anys més de vida. Si Haydn deixava pressentir clarament el moviment romàntic, Mozart, que era pràcticament el seu deixeble, l'expressa clarament en les seves últimes obres, tot i que romanguí encara dins els motlles del classicisme. El Mozart divertit, alegre, ple d'enginy,

Una vista de l'església de Sant Genís, de Torroella, durant el concert de la Camerata de Salzburg. / J. SERENÓ

burleta en ocasions, porta dins seu un personatge tràgic que batega sota la disfressa de la serena perfecció clàssica. Això és el que fa que la seva música sigui tan fàcil—inicialment—i tan difícil d'interpretar si hi volem aprofundir. La difícil senzillesa mozartiana —heretada de Haydn (?) i que només Beetho-

ven assolirà més endavant— és una de les fites més difícils d'assolir pels intèrprets de tot tipus, i el que demostra que això és així és que molts dels millors no ho aconsegueixen o ho fan molt poques vegades. Aquest és l'únic defecte que podem retreure a la versió que vam escoltar de quatre de les

grans obres de l'austriac: una versió gairebé perfecta des del punt de vista tècnic i una interpretació amb poca proximitat a l'esperit mozartian.

El *Divertimento K136*, obra de joventut, posseeix part de la grandiositat que tindrà la música del geni més endavant; la *Nahmusik* és una joguina deli-

ciosa, però una joguina al cap i a la fi, i l'últim *Concert núm. 5 per a violí* presagia ja el músic genial de les tres últimes simfonies, la primera de les quals —*Simfonia en sol menor núm. 40*— és sense cap dubte una de les obres que es pot considerar, amb alguns dels últims quartets de corda, les peces per a clarinet i les últimes òperes, l'obra d'un geni consagrat, que necessiten quelcom més que la perfecció tècnica. Això és un director que sàpiga portar l'orquestra fins al cor viu i latent que amaga l'obra i el batec del qual tan difícil és de mesurar.

D'altra banda, creiem en la necessitat que tenen els directors de realitzar proves de so per a la bona disposició de l'orquestra: els fagots i les trompes estaven mal col·locats, al fons de l'escenari, enganxats a la lona acústica. És una tasca que correspon al director buscar un bon so a la sala i disposar l'orquestra de manera que pugui obtenir un so clar i sense interferències indesitjades per la reverberació, o un excés de so que tapi la resta d'instruments, sobretot els instruments solistes. Malgrat tot, va ser un gran concert, una bona orquestra i un bon públic.